

Kolozsvár, 1877. augusztus 12. – New York, New York, USA, 1960. december 2.

Értelmiségi családból származott, apja Háromszék vármegye alispánja volt. A kolozsvári Magyar Királyi Gazdasági Tanintézet után Budapesten a Honvéd Ludovika Akadémiát, Bécsben a Hadi Iskolát végezte el; az utóbbinak 1906-tól 1910-ig tanára is volt. Vezérkari tisztként a Honvédelmi Minisztériumban különböző magas beosztásokban teljesített szolgálatot. Részt vett az első világháborúban. 1917-től a szaloniki II. hadsereg vezérkari főnöke. Az 1918-as polgári forradalom idején Bánát kormánybiztosa, majd 1918. november 9-től 1918. december 12-ig a Károlyi-kormány hadügyminisztere. A hadsereg balratolódásának megakadályozására tett intézkedései miatt a katonatanács tüntetésekkel lemondásra kényszerítette. A Tanácsköztársaság idején letartóztatták. Az ellenforradalom győzelme után megfosztották rendfokozatától és eltávolították a hadseregből. A Függetlenségi és 48-as Kossuth Párt alapító tagja, 1922-ben képviselőjelöltje, majd az Országos Kossuth Párt egyik vezetője. 1922-től 1925-ig Törökországban katonai tanácsadó. Hazatérése után közgazdasági és katonai szakcikkeket írt különböző lapokba, így a Pesti Hírlapba és a 8 Órai Újságba. Alapítója és elnöke a Hadviseltek Egyesületének. Tagja az Országos Habsburg-ellenes Liga választmányának. 1938-ban csatlakozott a német- és nyilasellenes Törzsökös Magyarok Táborához (Egyesületéhez). 1943 nyarán – a széthullott Országos Kossuth Párt folytatásaként – megalakította a Független Magyar Polgári Pártot, melynek elnökeként szerepet vállalt a nemzeti függetlenségi és polgári ellenállási mozgalomban. 1943. augusztus 5-én pártjával csatlakozott a kisközgazda–szociáldemokrata pártszövetséghez. A német megszállás idején elmenekült Magyarországról. 1945. február elején párthíveivel belépett a kisközgazdapártba, de csatlakozásukat csak április 15-én hozták nyilvánosságra. Közben 1945. április 2-án tagja lett az Ideiglenes Nemzetgyűlésnek. 1945 májusától az FKGP budapesti központjában a politikai főosztály keretében a véderőbizottság vezetője. 1945. augusztus 20-án beválasztották az FKGP Országos Intéző Bizottságába. Rehabilitálása után, 1945. október 1-jén vezérezredessé nevezték ki. 1945. november 4-től nemzetgyűlési képviselő. Tombor Jenő halála után, 1946. augusztus 21-től 1947. március 14-ig honvédelmi miniszter. 1947 nyarán az FKGP-ben az ún. alkotmányvédő csoporthoz csatlakozott; 1947. augusztus 31-én nem választották újjá. 1948. december 12-én feleségével illegálisan elhagyta az országot. 1949. április 21-én – távollétében – katonai rendfokozatától megfosztották. Ausztriából 1950-ben Belgiumba költözött, majd 1951-ben az Egyesült Államokban telepedett le. Az emigrációban is politizált. 1949-től 1956-ig tagja a Magyar Nemzeti Bizottmánynak, valamint a Magyar Parasztszövetség Emigrációs Szervezetének.